

Svenskt deltagande i en EU-ledd styrka i Demokratiska republiken Kongo

Sammanfattning

Det sammansatta utrikes- och försvarsutskottet (UFöU) behandlar i detta betänkande regeringens proposition 2002/03:143 Svenskt deltagande i en EU-ledd styrka i Demokratiska republiken Kongo.

I betänkandet föreslår utskottet att riksdagen bifaller propositionen och medger att regeringen ställer en svensk väpnad styrka bestående av högst 100 personer till förfogande för att ingå i en EU-ledd militär multinationell snabbinsatsstyrka i Demokratiska republiken Kongo under högst fyra månader.

En motion har väckts med anledning av propositionen vilken avstyrks av utskottet.

Innehållsförteckning

Sammanfattning.....	1
Innehållsförteckning	2
Utskottets förslag till riksdagsbeslut.....	3
Redogörelse för ärendet.....	4
Bakgrund	4
Den politiska utvecklingen i Kongo samt fredsprocessen	4
MONUC	6
Nya oroligheter	7
FN-mandat för snabbinsatsstyrka för att bistå MONUC.....	8
Europeiska unionen bidrar med ledning av operationen och med styrkor	9
EU-beslut.....	9
EU:s riskbedömning	11
Propositionens överväganden och förslag	12
Motionen	12
Utskottets överväganden	13
Reservationen	18
Svenskt deltagande i en EU-ledd styrka i Demokratiska republiken Kongo	18
Bilaga 1	
Förteckning över behandlade förslag.....	20
Propositionen.....	20
Följdmotionen	20
Bilaga 2	
FN:s säkerhetsråds resolution 1484.....	21

Utskottets förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen bifaller proposition 2002/03:143 och medger att regeringen ställer en svensk väpnad styrka bestående av högst 100 personer till förfogande under högst fyra månader för att ingå i en EU-ledd militär multinationell snabbinsatsstyrka i Demokratiska republiken Kongo i enlighet med resolution i FN:s säkerhetsråd. Därmed avslår riksdagen motion 2002/03:U14.

Utskottet föreslår att beslut i kammaren fattas efter en bordläggning.

Res (fp)

Stockholm den 11 juni 2003

På sammansatta utrikes- och försvarsutskottets vägnar

Urban Ahlin

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Urban Ahlin (s) ordförande, Eskil Erlandsson (c) vice ordförande, Tone Tingsgård (s), Cecilia Wigström (fp), Carina Hägg (s), Rosita Runegrund (kd), Lars Ohly (v), Ola Sundell (m), Ola Rask (s), , Birgitta Ahlqvist (s), Lotta N Hedström (mp), Kent Härstedt (s), Berndt Sköldestig (s), Björn Hamilton (m), Britt-Marie Lindkvist (s), Karin Enström (m) och Heli Berg (fp).

Redogörelse för ärendet

Trots en pågående fredsprocess i landet har säkerhetsläget i de nordöstra delarna av Demokratiska republiken Kongo (DR Kongo) allvarligt försämrats under första halvåret 2003, och väpnade strider mellan främst inhemska etniska grupper har utbrutit med många civila dödsoffer som följd.

FN:s säkerhetsråd har på grundval av händelseutvecklingen den 30 maj 2003 beslutat att upprätta en insatsstyrka (resolution 1484, se *bilaga 1*). I resolutionen slås fast att situationen i östra Kongo utgör ett hot mot fred och säkerhet i området vid de stora sjöarna samt mot fredsprocessen i DR Kongo. Säkerhetsrådet förordar att en insatsstyrka upprättas och uppmanar FN:s medlemsstater att bidra till denna styrka. Säkerhetsrådets resolution är upprättad på grundval av kapitel VII i FN:s stadga, och styrkan har således mandat för fredsframtvängande åtgärder. Styrkan skall samarbeta med den FN-ledda fredsoperationen MONUC, vilken är etablerad sedan tidigare i DR Kongo. En inbjudan till att upprätta en fredsfrämjande styrka i landet har i brev lämnats av DR Kongos president till FN:s generalsekreterare.

Regeringen har den 10 juni 2003 lämnat ett förslag till riksdagen (prop. 2002/03:143) om svenskt deltagande i den EU-ledda FN-insatsen i Kongo.

Propositionen har remitterats till utrikesutskottet. Utrikes- och försvarsutskotten har därefter beslutat – med stöd av 4 kap. 8 § riksdagsordningen – att bereda propositionen i ett *sammansatt utrikes- och försvarsutskott (UFöU)*.

Utrikesutskottet har erhållit en föredragning av företrädare för Utrikes- och Försvarsdepartementen. Det sammansatta utskottet har erhållit en föredragning av utrikesminister Anna Lindh, försvarsminister Leni Björklund samt överbefälhavare Johan Hederstedt. Föredragningarna behandlade den politiska bakgrunden, samarbetet mellan truppbidragarländerna, den svenska insatsens utformning och skälen för detta, hotbilden mot den multinationella styrkan och de risker som är förknippade med insatsen samt kostnad för operationen.

Bakgrund

Den politiska utvecklingen i Kongo samt fredsprocessen

Åren efter det att Fristaten Kongo 1960 blev självständig från kolonialmakten Belgien präglades av stor politisk oro med ett flertal rebell- och självständighetsrörelser som ofta verkade med direkt stöd från utländska regeringar. Genom en statskupp 1965 lyckades generalmajor Joseph Desiré Mobutu ta makten i landet, som 1971 kom att heta Zaire. Mobutus 32 år vid makten präglades av korruption, maktmissbruk och växande despotism. I slutet av 1996 inleddes ett väpnat uppror mot Mobutus korrupta regim. Det hade sin upprinnelse i de massiva flyktingströmmar in i östra delarna av Zaire som följde

efter det att tutsidominerade *Rwandan Patriotic Front* (RPF) slog tillbaka mot de ansvariga för folkmordet och tog makten i Rwanda sommaren 1994. En stor del av flyktingarna var medlemmar av den besegrade rwandiska armén (ex-FAR) och hutumilisen *interahamwe*, som var ansvarig för folkmordet på omkring 800 000 personer, huvudsakligen tutsier. Från flyktingläger i Zaire fortsatte dessa grupper att genomföra räder in i Rwanda. Mobutu vidtog inga kraftfulla åtgärder mot miliserna som snarast utnyttjade situationen till att destabilisera Rwanda. Det som började som en rörelse för att garantera säkerheten till följd av flyktingströmmarna in i landet utvecklades snabbt till en rebellrörelse med sikte på att störta regeringen i Kinshasa. I maj 1997 intog rebellerna Kinshasa, under ledning av Laurent Kabila och med stöd av regeringarna i Rwanda och Uganda. Mobutu flydde landet och Laurent Kabila övertog makten i landet, som utropades till Demokratiska republiken Kongo.

Hoppet om att Mobutoregimen skulle ersättas av en mer demokratisk och ansvarsfull regering blev inte långlivat. Laurent Kabilas styre var auktoritärt och odemokratiskt, och relationerna med hans viktigaste allierade, Rwanda och Uganda, försämrades snabbt. Säkerhetsproblemen i östra DR Kongo kvarstod, och i augusti 1998 gick Rwanda och Uganda ånyo in med militär trupp i DR Kongo för att i samarbete med lokala rebellgrupper försöka störta Kabila från makten. Utvecklingen eskalerade snabbt till ett regelrätt krig, vilket som mest kom att involvera åtta afrikanska länder, inklusive Angola, Zimbabwe och Namibia som skickade trupp för att stödja regeringen i Kinshasa. Parternas exploatering av DR Kongos naturresurser, bl.a. diamanter och mineraler, har sedan kommit att spela en central roll i konflikten och har bidragit till att förlänga den.

Den 10 juli 1999 undertecknades ett avtal om eldupphör i Lusaka mellan DR Kongos regering och regeringarna för Angola, Namibia, Rwanda, Uganda och Zimbabwe. De dominerande rebellgrupperna i DR Kongo, *Mouvement pour la Libération du Congo* (MLC) och *Rassemblement Congolais pour la Démocratie* (RCD) undertecknade avtalet snart därefter. De tre centrala elementen i avtalet är överenskommelse om fullständigt tillbakadragande av alla utländska trupper från kongolesiskt territorium, avvapning och demobilisering av väpnade grupper (främst ex-FAR och *interahamwe*) samt genomförandet av en interkongolesisk dialog mellan alla kongolesiska parter i konflikten, den politiska oppositionen och det civila samhället, i syfte att demokratisera landet. Parterna begärde också en fredsbevarande FN-styrka. De följande 18 månaderna efter undertecknandet skedde dock inga framsteg i fredsprocessen. I stället fortsatte stridigheterna.

I januari 2001 mördades Laurent Kabila och efterträddes som president av sin son, Joseph Kabila. Fredsprocessen fick nytt liv under dennes ledning. Regeringen i Kinshasa godkände utplaceringen av FN-trupp, och parternas trupper drogs tillbaka från frontlinjen i enlighet med ett nytt gemensamt avtal.

Under 2002 uppnåddes betydande framsteg i fredsprocessen. Den 30 juli undertecknades i Pretoria ett avtal mellan regeringen i Kinshasa och Rwanda om tillbakadragande av all rwandisk trupp från kongolesiskt territorium samt

avväpning och demobilisering av ex-FAR och *interahamwe* i DR Kongo. Avtalet är ett försök att lösa två av de viktigaste utestående frågorna i Lusaka-avtalet och gav nya impulser i fredsprocessen. Ett annat avtal undertecknades sedan den 6 september 2002 i Luanda mellan regeringen i Kinshasa och Uganda om tillbakadragande av ugandisk trupp från kongolesiskt territorium samt om samarbete och normalisering av relationerna mellan länderna. Under hösten 2002 överraskade Rwanda många bedömare genom en omfattande trupperätt från DR Kongo, vilken övervakades och verifierades av MONUC och Sydafrika i enlighet med avtalet. Även tillbakadragandet av styrkor från Uganda, Zimbabwe och Angola har fortsatt och verifierats under hösten 2002. Den 17 december 2002 slöts i Pretoria inom ramen för den interkongolesiska dialogen ett avtal (Pretoriaavtalet) om en övergångsregering, vilket innebär att Joseph Kabila under en övergångsperiod på två år sitter kvar som president med fyra vicepresidenter från vardera regeringen, den politiska oppositionen och de två viktigaste rebellrörelserna, RCD-Goma och MLC. Den tvååriga övergångsperioden kommer att följas av demokratiska val.

Ett avtal som reglerar regeringens och parlamentets sammansättning under övergångsperioden undertecknades i Sydafrika av de inblandade parterna den 2 april 2003.

Den nya regeringen planeras sväras in under juni 2003. Arbetet med att genomföra Pretoriaavtalet sker i en särskild uppföljningskommission som leds av president Kabila och som inbegriper representanter för de övriga signatärerna. En särskild kommitté har också inrättats under FN:s ordförandeskap för att bl.a. samordna det internationella samfundets stöd till genomförandet av avtalet. Åtskilliga länder och internationella organisationer har utfäst betydande bistånd till DR Kongo men avvaktar tillträdet av övergångsregeringen.

MONUC

Den sedan tidigare etablerade FN-fredsoperationen i DR Kongo, MONUC, upprättades genom säkerhetsrådets resolution 1279 i november 1999. Operationens huvudsakliga uppgift skulle vara att övervaka avtalet om eldupphör som undertecknades i Lusaka i juli samma år. Säkerhetsrådet utökade i februari 2000 mandatet för styrkan till 5 537 personer, inklusive 500 militärobservatörer. FN-operationens utplacering förhindrades till en början av regeringen i Kinshasa, och i början av 2001 var endast 200 militärobservatörer på plats. Utplacering av trupp inleddes först efter det att Joseph Kabila kom till makten i januari 2001. I november 2002 uppgick den faktiska styrkan till ca 4 200 personer, vilket låg under den nivå för insatsen som FN då givit mandat för.

Den 9 november 2001 gav säkerhetsrådet genom resolution 1376 stöd för inledandet av fas III i MONUC:s verksamhet, vilket innebar att MONUC steg för steg skall inleda arbetet med att bistå i att avväpna, demobilisera och repatriera väpnade grupper samtidigt som de huvudsakliga uppgifterna enligt fas II, att utreda påstådda brott mot vapenvilan och övervaka tillbakadragandet av utländska trupper, skall fortsätta. På grund av det i vissa delar labila

säkerhetsläget och bristande information från parterna om väpnade trupper har MONUC tidigare haft svårt att genomföra detta arbete i någon större utsträckning.

Mot bakgrund av denna utveckling beslutade säkerhetsrådet genom resolution 1445 den 4 december 2002 att öka styrkan för MONUC till 8 700 personer och förskjuta tyngdpunkten för verksamheten österut för att snabbt kunna bistå i frivillig avväpning, demobilisering och repatriering av väpnade grupper. Den militära komponenten utökas genom upprättande av en styrka som huvudsakligen skall bestå av två insatsstyrkor omfattande vardera 1 700 personer. Dessa styrkor kommer att vara baserade i Kindu och Kisangani men ha kapacitet att förflytta sig till demobiliseringsorter i de östra delarna av landet för att svara för punktsäkerhet, stödja uppbyggnaden av demobiliseringsläger, förstöra vapen och ammunition som samlats in samt för viss minröjning. Den första insatsstyrkan utgörs av förband från Sydafrika. Den sydafrikanska stridsgruppen på omkring 1 600 personer har i början av juni 2003 börjat anlända till Kindu varifrån den skall bistå med frivillig avväpning, demobilisering och repatriering i de östra delarna av landet.

Sverige fick under hand och sedan formellt den 18 februari 2003 förfrågan från FN om att bidra med flygfältskapacitet till MONUC. Regeringen föreslog därför i proposition 2002/03:58 Svenskt deltagande i Förenta nationernas fredsoperation i Demokratiska republiken Kongo att riksdagen skulle fatta beslut om ett svenskt bidrag till MONUC:s fredsbevarande operation för att bemanna, driva verksamheten och upprätthålla sedvanlig service vid flygplatsen i Kindu. Riksdagen biföll regeringens begäran efter beredning i utrikesutskottet (bet. 2002/03:UU15). Försvarsutskottet yttrade sig under ärendets beredning till utrikesutskottet över regeringens förslag (yttr. 2002/03:FöU5y).

Deltagarna i styrkan som utgör det svenska bidraget till MONUC är under juni månad 2003 i färd med att bygga upp den operativa verksamheten vid flygplatsen i Kindu i östra delen av Demokratiska republiken Kongo.

Nya oroligheter

Fredsprocessen och MONUC:s verksamhet drabbades av ett bakslag i mars 2003 när ugandiska styrkor återintog staden Bunia i provinsen Ituri efter att tidigare ha dragit tillbaka huvuddelen av sina trupper från DR Kongo under hösten 2002 som ett led i fredsprocessen. Som skäl för att återbesätta Bunia anförde Uganda att det skedde för att möta hot från Rwandastödda styrkor samt att bevaka ekonomiska intressen i området. Genom internationella påtryckningar fastställdes en tidtabell för tillbakadragandet av ugandisk trupp, och efter medverkan av MONUC undertecknades den 18 mars 2003 ett lokalt avtal om eldupphör i Ituri av regeringarna i Kinshasa och Uganda samt sex lokala rebellgrupper. Överenskommelsen om eldupphör banade väg för den sedan länge planerade s.k. Ituri Pacification Commission att påbörja sitt arbete i Bunia i början av april. För att kunna stödja den politiska processen började MONUC att planera för en utökad närvaro i Bunia.

Inför Ugandas förväntade trupptillbakadragande, som skulle påbörjas den 24 april 2003, skickade MONUC en reservstyrka från Uruguay på omkring 700 personer till staden Bunia. Förutom att skydda FN:s personal och tillgångar inför en förväntad utökad närvaro i staden var syftet med förstärkningen att fylla det maktvakuum som förväntades uppstå efter Ugandas tillbakadragande. När de ugandiska trupperna lämnat staden utbröt den 7 maj 2003 en veckas allvarliga stridigheter mellan miliser från folkgrupperna hema och lendu, vars etniska konflikt har historiska rötter men som kraftigt har underblåsts av grannländerna under Kongokonflikten. Med stridigheterna följde allmän plundring och svåra övergrepp på civila. Större delen av befolkningen flydde staden. 10 000–20 000 personer uppges ha sökt skydd av MONUC på flygplatsen och högkvarteret i Bunia, som även blev utsatt för våld av milisgrupper. Den humanitära situationen är mycket allvarlig med omkring 60 000 internflyktingar i området. FN och olika humanitära organisationer har klarat av att ta hand om de mest akuta behoven, men arbetet försvåras kraftigt av bristen på säkerhet.

Den 16 maj 2003 undertecknade fem av sju militära grupper i Ituri ett avtal om eldupphör, efter medling av president Kabila. Enligt överenskommelsen skall en snabbinsatsstyrka upprättas, och överenskommelsen föreskriver vidare att en total demilitarisering av Bunia skall ske för att bereda väg för denna.

Rapporteringen från Bunia med omnejd är på grund av säkerhetsläget bristfällig. Situationen har dock stabiliserats något efter den 16 maj, men sporadiska utbrott av stridigheter och övergrepp på civilbefolkningen har fortsatt. Enligt uppgifter från FN har uppåt 400 personer mördats sedan oroligheterna bröt ut i Bunia den 7 maj.

FN-styrkan lyckades behålla kontrollen över flygplatsen men hade inte tillräcklig styrka eller tillräckliga resurser för att sätta stopp för de våldsamma övergreppen på civilbefolkningen. En förstärkning av MONUC:s militära närvaro bedömdes dock inte kunna ske förrän i slutet av sommaren då den andra stridsgruppen (bidrag från Bangladesh) på omkring 1 700 personer skulle kunna vara på plats i Bunia.

FN-mandat för snabbinsatsstyrka för att bistå MONUC

Mot bakgrund av den akuta situationen uppmanade FN:s generalsekreterare i ett brev den 15 maj 2003 säkerhetsrådet att överväga att sända en välutbildad och välutrustad multinationell snabbinsatsstyrka till Bunia under en begränsad period och till dess att en förstärkt FN-närvaro kunde etableras.

På denna grund och till följd av det allvarliga läget i Ituriprovinnsen antog, som nämnts tidigare i föreliggande betänkande, FN:s säkerhetsråd den 30 maj resolution 1484 som under FN-stadgans kapitel VII upprättar en till den 1 september tidsbegränsad multinationell militär styrka, *Interim Emergency Multinational Force in Bunia*. Den multinationella styrkan skall, i nära koordinering med MONUC, utföra följande uppgifter, nämligen att

- bidra till att stabilisera säkerhetsläget,

- bidra till att förbättra den humanitära situationen i Bunia,
- säkerställa skyddet av flygplatsen i Bunia,
- skydda internflyktingar i flyktingläger i staden samt
- bidra till säkerhet för den civila befolkningen, FN-personal samt det humanitära arbete som bedrivs i staden om situationen kräver detta.

Syftet med den tidsbegränsade insatsen är att skapa möjligheter för FN att förstärka MONUC:s närvaro i Bunia senast vid mitten av augusti.

Generalsekreteraren har i sin specialrapport från den 27 maj 2003 rekommenderat att MONUC:s närvaro i Bunia så snart som möjligt skall förstärkas och uppgå till sammanlagt 3 800 personer bestående av tre infanteribataljoner med nödvändigt understöd.

Europeiska unionen bidrar med ledning av operationen och med styrkor

EU-beslut

Europeiska unionens råd begärde den 18 maj 2003 att generalsekreteraren/höge representanten skulle utreda möjligheterna att sända en EU-ledd militär styrka till DR Kongo.

Ett förslag i denna riktning lades fram inför ministerrådet, och ärendet föredrogs av regeringen i EU-nämnden den 3 juni, varvid en majoritet ställde sig bakom förslaget att insatsen skulle ske under EU:s ledning. Beslut om deltagande med trupp i insatsen fattas däremot på nationell nivå i enlighet med de procedurer som råder i varje enskilt medlemsland.

EU:s ministerråd antog den 5 juni 2003 den gemensamma åtgärden om en EU-ledd insats i Demokratiska republiken Kongo (DR Kongo).

Beslutet hade dessförinnan beretts i Kommittén för utrikes- och säkerhetspolitik (KUSP) som består av representanter för medlemsländerna. Inför beslutet om en EU-ledd insats presenterade KUSP sin bedömning av den politiska situationen i DR Kongo samt lade fast målsättningarna för denna.

Syftet med den EU-ledda insatsen är att ge stöd till FN:s och EU:s ansträngningar att påverka fredsprocessen i DR Kongo och i regionen kring de stora sjöarna samt att under en begränsad tid biträda FN med en styrka för att möjliggöra MONUC:s förstärkning i Bunia senast i mitten av augusti 2003. De specifika militära uppgifterna överensstämmer med dem som anges i FN-resolution 1484. Uppgiften är inte att utföra MONUC:s mandat eller uppgifter. I förutsättningarna ingår att styrkan kommer att dras tillbaka vid angiven tidpunkt även om situationen på marken inte är stabiliserad eller om MONUC:s styrketillväxt inte är avslutad.

Frankrike har förklarat sig villigt att bidra med huvuddelen av förbandet om totalt ca 1 500 man samt den övergripande militära ledningskapaciteten för en sådan insats. Frankrike planerar att upprätta en främre logistikbas i Entebbe (Uganda) samt gruppera stridsflyg för eventuellt flygunderstöd i

Tchad. Den franska huvudstyrkan kommer att bestå av en förstärkt mekaniserad bataljon på ca 800 personer.

En förtrupp till det franska förbandet anlände till området första veckan i juni 2003. En begränsad inledande operativ förmåga är under uppbyggnad.

Belgien har meddelat om avsikten att bidra med strategiska och taktiska flygtransporter samt logistikenheter och sjukvårdsresurser. Storbritannien, Tyskland och Nederländerna uppges överväga någon form av bidrag till styrkan. Deltagande från tredjeland, dvs. de stater som inte är medlemmar i EU, kan komma att bli aktuellt. Kanada, Brasilien, Sydafrika och Pakistan har dessutom i FN i New York indikerat möjliga bidrag till en insats.

Reglerna för unionens krishantering medger att ett enskilt land (i detta fall Frankrike), efter särskilt godkännande, kan erhålla ansvar för att leda genomförandet av en operation där EU genom KUSP utövar den politiska kontrollen och den strategiska ledningen. Det innebär att Frankrike blir sammanhållande land och bidrar med huvuddelen av den militära ledningsstrukturen, inklusive planeringsstöd, samband och kommunikation och logistik, samt bidrar med betydande resurser och tillgångar till insatsen. En fransk styrkebefälhavare utses. Stater som inte är medlemmar i EU kommer att erbjudas möjlighet att bidra till den EU-ledda styrkan efter särskilt beslut av EU.

Den gemensamma åtgärden innehåller vidare bl.a. bestämmelser om inrättandet av insatsen, planeringen av insatsen, vilka frågor som delegeras av ministerrådet till KUSP, ansvaret för kontakterna med FN, de lokala myndigheterna och de övriga deltagarna i fredsprocessen samt finansiella arrangemang.

EU:s militärkommitté har inrättat en grupp militära rådgivare som studerar de militära uppgifter som styrkan förväntas utföra, liksom möjligheter och begränsningar att genomföra en EU-ledd insats.

Med de militära resurser som står till förfogande har EU valt att förtydliga styrkans begränsningar vad avser förmågan att genomföra de uppgifter som säkerhetsrådets resolution anger. Detta innebär att styrkan inte har resurser att

- helt säkra och stabilisera Bunia med omnejd,
- genomföra uppdrag gemensamt med värdlandets trupper och/eller MONUC,
- använda militär styrka för att etablera och upprätthålla fri rörlighet för humanitära organisationer eller MONUC, utom i lokala och begränsade akuta situationer,
- ge skydd åt humanitära organisationer eller deras byggnader och faciliteter, utom i lokala och begränsade akuta situationer,
- ge logistiskt stöd eller bistå med transporter åt humanitära organisationer eller MONUC,
- eskortera flyktingar eller frivilligorganisationer eller internationella organisationer eller
- fungera som en säkerhetsbuffert mellan etniska grupper eller beväpnade entiteter.

I juni 2003 väntas ministerrådet fatta beslut om att inleda fredsoperationen i Bunia i enlighet med de politiska beslut som tidigare fattats dels av FN, dels av Europeiska unionens ministerråd.

EU:s riskbedömning

I propositionen redovisar regeringen den riskbedömning som har gjorts i EU:s rådssekretariat.

Hot mot den multinationella närvaron genom en direkt militär insats från andra grannländer bedöms av rådssekretariatet som låg, men fortsatt stöd i form av t.ex. vapen till miliser i DR Kongo kan destabilisera regionen. Officiellt har grannländerna välkomnat etablerandet av styrkan, men tveksamheter kvarstår om dessa länders faktiska avsikter i regionen. Samtidigt kommer EU att agera med samtliga instrument för att säkerställa att länderna bidrar till en freds- och stabiliseringsprocess.

Parterna karakteriseras av etniskt motiverade irreguljära gerillaförband som till stor del består av tvångsrekryterade barnsoldater. Beväpning bedöms främst bestå av lätta vapen, minmaterial samt hugg- och stickvapen. Samtliga grupperingar och parter bedöms ha bristande ledning och kommandostruktur samt låg stridsmoral. Transportresurser och logistik är begränsade. Användandet av droger och alkohol är vanligt förekommande. Sammantaget är rebellerna irrationella och oförutsägbara i sitt agerande och skiftar ofta allianser och tillhörighet.

De direkta militära hoten mot insatsen bedöms som begränsade, men vissa miliser kan vara utrustade med vapen som skulle kunna hota flygtrafiken till och från Bunia. Indikationer på att parterna skulle ha sådana avsikter finns inte.

Risken för nya etniskt betingade stridigheter och grova kränkningar av mänskliga rättigheter bedöms som mycket hög i synnerhet utanför Bunia, liksom risken för massakrer. Den EU-ledda styrkan har då inte resurser att ingripa utanför det omedelbara insatsområdet. Utbrott av nya stridigheter bedöms också ge en destabiliserande effekt som kan utgöra ett visst hot mot den militära närvaron. Det instabila och oförutsägbara militära läget innebär att risken är reell för att styrkan, inklusive svensk trupp, blir engagerad i direkta stridigheter.

I rådssekretariatet gör man även bedömningen att sannolikheten är hög för att styrkan tvingas utnyttja vapenmakt inom ramen för de regler för våldsanvändning som etableras och grundat på att insatsen sker under kapitel VII i FN-stadgan. Risk finns också att sådan vapenmakt kan riktas mot beväpnade barn. Man menar att EU och truppbidragande länder bör ha beredskap och ägna särskilda insatser för att informera om att den EU-ledda styrkan kan komma att utsättas för sådana situationer.

Förväntningar kan dessutom komma att skapas kring styrkans möjligheter att direkt bistå flyktingar och humanitära organisationer, menar rådssekretariatet. EU och i synnerhet truppbidragande länder behöver därför ägna särskilda

åtgärder åt att säkerställa att information når ut om operationens begränsade mandat och att resurser inte kan användas utanför insatsområdet.

Propositionens överväganden och förslag

Av 10 kap. 9 § regeringsformen framgår att riksdagens medgivande krävs för att en svensk väpnad styrka skall kunna sändas till ett annat land om inte ett medgivande i lag eller skyldighet enligt en internationell överenskommelse som riksdagen har godkänt föreligger.

Regeringen föreslår därför att riksdagen medger att regeringen ställer en svensk väpnad styrka bestående av högst 100 personer till förfogande under högst fyra månader för att ingå i en EU-ledd militär multinationell snabbinsatsstyrka i Demokratiska republiken Kongo i enlighet med FN:s resolution 1484 (2003).

Regeringens bedömning är att ett svenskt styrkebidrag till den EU-ledda militära krishanteringsinsatsen i Bunia är av stor vikt. Det föreslagna svenska bidraget skulle utgöra ett väsentligt bidrag och en kvalificerad resurs till styrkan. Bidraget skulle avspegla vår vilja att ytterligare utveckla EU:s krishanteringsförmåga. Regeringen anser sammantaget att det övergripande målet för EU-insatsen – att stoppa övergrepp på civilbefolkningen, att förbättra den humanitära situationen samt att ge stöd till FN:s ansträngningar och till fredsprocessen i DR Kongo – väl motiverar de politiska och militära risker som insatsen medför. Regeringen framhåller att den svenska truppens säkerhet kommer i första hand. Därför avser regeringen att kontinuerligt utvärdera förändringar i hotbilden och, om så anses nödvändigt, agera i enlighet därmed. Detta innebär även möjligheten att eventuellt dra tillbaka styrkan.

I propositionen redogör regeringen för utvecklingen i DR Kongo, förutsättningarna för stationering av en internationell styrka ledd av Europeiska unionen (EU) och förberedelserna för svenskt deltagande i en sådan styrka.

Motionen

Folkpartiet menar i kommittémotion 2002/03:U14 att mot bakgrund av den långvariga konflikten i DR Kongo och den eskalerande våldsspiralen i östra delen av landet borde regeringen ha föreslagit ett långsiktigt svenskt engagemang. Snabbinsatsstyrkan avslutar sitt uppdrag den 1 september, och motionärerna menar att det finns en risk för att det uppstår ett säkerhetsvakuum mellan det att den EU-ledda styrkan lämnar Bunia och att FN-insatser inom ramen för MONUC anländer. Sverige bör bidra till undvika detta genom att med FN förhandla fram ett långsiktigt svenskt bidrag till MONUC samt i avvaktan på sådana förhandlingar och riksdagens ställningstagande förlänga det svenska bidraget till snabbinsatsstyrkan att, efter den 1 september, ingå i MONUC.

Utskottets överväganden

Utskottet konstaterar att världssamfundet uppträder samlat i ansträngningarna att åstadkomma fred och stabilitet i DR Kongo och i regionen kring de stora sjöarna. Det är positivt, menar utskottet, att ett omfattande internationellt engagemang har mobiliserats för att bistå parterna i en fredsprocess. Utskottet menar att Lusaka- och Pretoriaavtalen utgör viktiga steg i denna freds- och försoningsprocess som på grund av den långvariga oron i DR Kongo, de många militära konflikterna och den instabilitet som har rått med nödvändighet kommer att kräva fortsatta insatser av det internationella samfundet.

Under tiden är det enligt utskottets mening nödvändigt att situationen i landet utvecklas mot stabilitet och att människornas säkerhet ges prioritet. En förutsättning för detta är att det offentliga samhället byggs upp igen efter att ha brutits ned i stora delar av landet på grund av utländsk trupps närvaro och olika milisgruppers aktiviteter. Utskottet ser därför positivt på Pretoriaavtalet från december 2002 som bl.a. stipulerar att en övergångsregering skall inrättas under en tvåårsperiod med deltagande av de viktigaste parterna i den interna kongolesiska konflikten. Övergångsregeringen skall styra landet under den tvååriga övergångsperioden varefter val skall hållas.

Utskottet vill även erinra om att ett förbättrat säkerhetsläge är av avgörande betydelse för att ett effektivt bistånd skall kunna nå de behövande människorna i landet. Särskilt i staden Bunia är den humanitära situationen mycket allvarlig, och FN:s och andra organisationers humanitära verksamhet försvåras kraftigt av bristen på säkerhet.

Ett förbättrat säkerhetsläge är enligt utskottets uppfattning grundläggande för att den kongolesiska politiska processen skall kunna fortsätta att utvecklas i en positiv riktning och för att skapa förutsättningar för en långsiktig stabilitet. FN:s fredsmision i Kongo, MONUC, har härvid en viktig roll. MONUC:s huvuduppgifter – att svara för att utreda brott mot vapenvila, övervaka tillbakadragandet av utländska trupper samt att avväpna, demobilisera och repatriera väpnade inhemska milisgrupper – har, som utrikesutskottet framhöll i beslutet om att ställa svensk trupp till MONUC:s förfogande i Kongo (bet. 2002/03:UU15), central betydelse i sammanhanget.

Utvecklingen i Ituriprovinserna i östra Kongo och i regionstaden Bunia utgör enligt utskottets uppfattning ett hot mot den politiska processen i landet och utgör ett hinder för att MONUC skall kunna genomföra sitt uppdrag. Utskottet välkomnar därför beslutet av FN:s säkerhetsråd att genomföra en fredsoperation i staden Bunia (resolution 1484). Insatsen är enligt utskottets mening angelägen, och den utgör ett behövligt stöd till fredsanssträngningarna i DR Kongo och FN-insatsen MONUC.

Utskottet noterar att insatsen är tidsbegränsad och enligt resolution 1484 skall vara avslutad den 1 september 2003. Vidare noterar utskottet att insatsen är geografiskt begränsad till staden Bunia med närmaste omgivningar.

Utskottet konstaterar att denna fredsoperation kommer att genomföras som en EU-ledd insats. Utskottet välkomnar detta och menar att denna EU-ledda insats, i kombination med övriga instrument som står till EU:s förfogande, bidrar till att ge EU och medlemsstaterna möjligheter att utöva inflytande på parterna till stöd för den FN-ledda fredsprocessen. Samtidigt bör framhållas att en militär insats skulle stärka EU:s trovärdighet vad gäller fredsfrämjande insatser även på längre sikt.

Unionens medlemsstater har enligt fördraget rätt, men ingen skyldighet, att delta i unionens krishanteringsinsatser. Varje medlemsstat avgör om, och i så fall på vilket sätt, staten i fråga vill delta. Sverige fattar i varje enskilt fall och i enlighet med svensk lagstiftning beslut om medverkan i en krishanteringsinsats. En förutsättning för svensk medverkan är dessutom att insatsen vilar på folkrättslig grund.

Vad gäller frågan om den folkrättsliga regleringen anför regeringen i propositionen följande:

En förutsättning för ett svenskt deltagande i den EU-ledda militära krishanteringsoperationen i DR Kongo är att insatsens mandat och det militära ingripandet sker i överensstämmelse med folkrätten. FN:s säkerhetsråd antog den 30 maj 2003 resolution 1484 (2003) som enligt FN-stadgan upprättar en tidsbegränsad multinationell snabbinsatsstyrka i Bunia i DR Kongo. Bemyndigandet gäller för tiden fram till den 1 september 2003 och är begränsat till staden Bunia. Styrkan ges i resolutionen ett mandat och ett bemyndigande av FN:s säkerhetsråd att i nära samarbete med MONUC stabilisera säkerhetsläget och att skydda flygplatsen samt personer i Bunia. Mandatet för den multinationella snabbinsatsstyrkan i Bunia är fattat i enlighet med kapitel VII i FN-stadgan och omfattar rätten för de medlemsstater som deltar i insatsen att använda alla nödvändiga medel för att kunna fullgöra sina uppgifter. Mandatet innebär alltså en rätt till våldsanvändning och därmed en rätt att vidta åtgärder av fredsframtvingande natur. Eftersom säkerhetsrådet gett detta tydliga mandat får användning av våld ske, vilket annars hade stått i strid med det generella våldsförbudet i artikel 2 (4) i FN-stadgan.

Vidare framhåller regeringen att samtycke föreligger från samtliga parter i konflikten, dvs. från såväl regeringen i DR Kongo och parter i Ituri-provinsen, som Rwandas och Ugandas respektive regeringar. Detta utgör, menar regeringen, ytterligare en grund för att det militära ingripandet sker i enlighet med folkrätten.

Utskottet delar regeringens bedömningar och kan konstatera att ett svenskt deltagande med trupp i den EU-ledda insatsen i Bunia står i överensstämmelse med folkrätten.

Enligt 10 kap. 9 § regeringsformen får svensk väpnad styrka sändas till annat land om riksdagen medger det, om det är medgivet i lag som anger förutsättningarna för åtgärden eller om skyldighet att vidta åtgärden följer av internationell överenskommelse eller förpliktelse som har godkänts av riksdagen.

Regeringen gör i propositionen bedömningen att det förutsedda svenska bidraget, ett specialstyrkeförband, utgör en väpnad styrka i regeringsformens

mening. Vidare menar regeringen att då bemyndigande saknas i detta fall, och riksdagen inte kan anses tidigare ha godkänt en internationell överenskomst av vilken skyldigheten följer, krävs riksdagens medgivande för att en svensk väpnad styrka skall kunna delta i den EU-ledda insatsen.

På grundval av vad utskottet ovan anfört samt med anledning av riksdagens tidigare beslut om svenskt deltagande i MONUC finner utskottet det naturligt att Sverige lämnar ett bidrag även till den multinationella militära styrkan i Bunia (*Interim Emergency Multinational Force in Bunia*).

I propositionen redovisar regeringen att den planerade insatsen består av ett specialstyrkeförband om ca 70 personer, inklusive taktisk ledning. Därtill finns möjlighet att placera ett antal samverkansofficerare vid relevanta staber. Sammantaget omfattar insatsen högst 100 personer. Utskottet har vid föredragning av överbefälhavaren och representanter för regeringen inhämtat att de bedömer att insatsen är väl avvägd och svarar mot ett väsentligt behov.

Samtidigt vill utskottet, i likhet med regeringen, framhålla att den planerade insatsen i Bunia innebär stora risker. Riskerna rör såväl själva genomförandet av insatsen som möjligheterna för insatsen att bli ett effektivt bidrag till den övergripande fredsprocessen. Situationen är oförutsägbar med bl.a. irreguljära förband, ofta med tvångsrekryterade barnsoldater. Samtidigt finns omfattande flyktingströmmar som skapar stora humanitära behov, vilket även påverkar säkerhetssituationen. Utskottet noterar att regeringens bedömning är att det direkta militära hotet mot insatsen är begränsat men att sannolikheten är hög att styrkan tvingas använda vapenmakt under svåra omständigheter.

Det bör även framhållas, menar utskottet, att den svenska personalen utsätts för risker av annat slag. Dessa har att göra med det bristande hälsoläget, förekomsten av svåra sjukdomar och den mentala pressen på personalen i samband med uppdraget.

Utskottet välkomnar att regeringen i propositionen betonar att den svenska truppens säkerhet kommer i första hand och att regeringen avser att kontinuerligt utvärdera förändringar i hotbilden och, om så anses nödvändigt, besluta i enlighet därmed. Regeringen framhåller i propositionen att detta även innebär möjligheten att eventuellt dra tillbaka styrkan. Utskottet delar regeringens uppfattning i denna fråga.

Utskottet vill betona att styrkan inte kan hantera en eskalerande situation inom ett vidare geografiskt område eftersom mandatet är begränsat till staden Bunia. Risker att stridigheter och övergrepp mot mänskliga rättigheter flyttas till andra områden vid en gruppering i Bunia är stor, menar utskottet. Om sådana händelser inträffar utanför Bunia kommer styrkan inte att kunna ingripa. En annan risk är att ett säkerhetsvakuum uppstår i samband med att den EU-ledda styrkan lämnar Bunia i enlighet med sitt mandat och FN-insatsen MONUC inte har anlänt i tid.

Vidare vill utskottet betona att krisen i Bunia är en del av en ansträngd fredsprocess. Ugandas nyss genomförda truppreträtt spelar en central roll i denna process. En fördjupad kris riskerar att leda till att Uganda och även

Rwanda åter engagerar sig militärt i DR Kongo, vilket i sin tur riskerar att omintetgöra betydande delar av framstegen i fredsprocessen.

Utskottets sammantagna bedömning är, med beaktande av begränsningarna i mandatet och operationens risker, att en insats kan få positiva effekter på den humanitära situationen i Bunia, på fredsprocessen i Kongo och på FN:s fredsarbete.

Utskottet kan samtidigt med tillfredsställelse konstatera att det råder enighet mellan riksdagspartierna om att Sverige bör delta i en väpnad multinationell styrka i DR Kongo. FN har i den tidigare nämnda resolutionen givit den internationella styrkan ett mandat som tillåter fredsframtvängande åtgärder. Att riksdagen ger regeringen bemyndigande att sända svensk väpnad trupp på uppdrag i annat land är ett beslut som innebär ett betydande ansvar. Som tragiska erfarenheter har visat kan förluster i människoliv i samband med fredsfrämjande uppdrag inte uteslutas. Vid ett ställningstagande av detta slag är det en styrka att samtliga partier ställer sig bakom riksdagens beslut.

Även vid tidigare tillfällen, bl.a. vid besluten att delta med trupp i IFOR/SFOR-operationen i Bosnien-Hercegovina, i KFOR-operationen i Kosovo samt i ISAF-styrkan i Afghanistan, har det funnits en samsyn bland riksdagens partier till stöd för de svenska insatserna. Denna politiska enighet är en styrka för Sverige som internationell aktör och stärker trovärdigheten i vår utrikes- och säkerhetspolitik.

Folkpartiet menar i motion 2002/03:U14 att regeringen med FN bör förhandla fram ett långsiktigt bidrag till MONUC från svensk sida samt, i avvaktan på sådana förhandlingar och riksdagens ställningstagande, förlänga det svenska bidraget till snabbinsatsstyrkan.

Utskottet konstaterar att Sverige redan lämnar ett viktigt bidrag till MONUC (se bet. 2002/03:UU15), vilket förutses fortsätta även under en del av år 2004. I vilken mån Sverige skall fortsätta sitt engagemang även på längre sikt är en fråga som riksdagen får återkomma till om den aktualiseras av beslut i FN:s säkerhetsråd och förslag från regeringen. Utskottet avstyrker motionen i denna del.

Vad beträffar den observation som motionärerna gör – att det kan uppstå ett säkerhetsvakuum mellan snabbinsatsstyrkans tillbakadragande och MONUC:s utökade närvaro på plats – delar utskottet i stor utsträckning motionärernas farhågor. Det kan inte uteslutas att mandatet för snabbinsatsstyrkans närvaro kan komma att förlängas. Utskottet har därför valt att bemyndiga regeringen att hålla det svenska truppbidraget tillgängligt för FN i upp till fyra månader, och därmed torde motionärernas önskemål till viss del vara tillgodosedda. Utskottet ser däremot inte behov av något tillkännagivande av riksdagen i sammanhanget och avstyrker därmed motion 2002/03:U14 även i denna del.

Utskottet noterar att regeringen anger att totalkostnaden för en insats under högst fyra månader kommer att uppgå till högst 90 miljoner kronor för år 2003. Utgifterna skall belasta sjätte utgiftsområdets anslag 6:1 Förbandsverksamhet, beredskap och fredsfrämjande truppinsatser m.m. Bidrag till EU:s

gemensamma kostnader och kostnader för placering av samverkansofficerare omfattas av de beräknade utgifterna.

Utskottet föreslår mot bakgrund av det anförda att riksdagen bifaller proposition 2002/03:143 och medger därmed att regeringen ställer en svensk väpnad styrka bestående av högst 100 personer till förfogande under högst fyra månader för att ingå i en EU-ledd militär multinationell snabbinsatsstyrka i Demokratiska republiken Kongo i enlighet med resolution i FN:s säkerhetsråd.

Utskottet föreslår vidare att beslut fattas av riksdagen efter endast en bordläggning.

Reservationen

Utskottets förslag till riksdagsbeslut och ställningstaganden har föranlett följande reservation.

Svenskt deltagande i en EU-ledd styrka i Demokratiska republiken Kongo

av Cecilia Wigström och Heli Berg (båda fp).

Förslag till riksdagsbeslut

Vi anser att utskottets förslag borde ha följande lydelse:

Riksdagen bifaller proposition 2002/03:143 och medger att regeringen ställer en svensk väpnad styrka bestående av högst 100 personer till förfogande under högst fyra månader för att ingå i en EU-ledd militär multinationell snabbinsatsstyrka i Demokratiska republiken Kongo i enlighet med resolution i FN:s säkerhetsråd, samt ger till känna för regeringen som sin mening vad som anförs i reservationen. Därmed bifaller riksdagen motion 2002/03:U14.

Utskottet föreslår att beslutet i kammaren fattas efter en bordläggning.

Ställningstagande

Folkpartiet liberalerna stöder propositionens förslag om en snabbinsatsstyrka till DR Kongo. Vi menar dock att det är nödvändigt att vidta ytterligare åtgärder för att stärka MONUC, både från FN:s sida och från svensk sida.

För att få slut på den långvariga och blodiga konflikten i DR Kongo behövs sannolikt en långvarig insats från världssamfundet. Det har dock varit svårt för FN:s generalsekreterare att få stöd från medlemsländerna och bidrag med fredsbevarande trupp för insatser i Kongo. Folkpartiet menar att världssamfundet har lika stor moralisk förpliktelse att bistå vid konflikter på den afrikanska kontinenten som på andra håll.

Mot denna bakgrund borde regeringen ha föreslagit ett långsiktigt svenskt engagemang i den kongolesiska fredsprocessen, i synnerhet som FN:s generalsekreterare vill förstärka MONUC i Bunia från mitten av augusti 2003.

Snabbinsatsstyrkan avslutar sitt uppdrag den 1 september, och vi menar i likhet med utskottet att det finns en risk att det uppstår ett säkerhetsvakuum mellan det att den EU-ledda styrkan lämnar Bunia och att FN-insatser inom ramen för MONUC anländer. Sverige bör bidra till att undvika detta genom att med FN förhandla fram ett långsiktigt svenskt bidrag till MONUC, samt i avvaktan på sådana förhandlingar och riksdagens ställningstagande förlänga

det svenska bidraget till snabbinsatsstyrkan att, efter den 1 september, ingå i MONUC.

Finansieringen av denna insats får för innevarande år ske inom befintlig ram, och finansieringen av den mer långsiktiga insatsen får ske inom ramen för budgetarbetet för år 2004.

BILAGA 1

Förteckning över behandlade förslag

Propositionen

I proposition 2002/03:143 Svenskt deltagande i en EU-ledd styrka i Demokratiska republiken Kongo föreslår regeringen att riksdagen medger att regeringen ställer en svensk väpnad styrka om högst 100 personer till förfogande under högst fyra månader för att ingå i en EU-ledd militär multinationell snabbinsatsstyrka i Demokratiska republiken Kongo i enlighet med FN:s resolution 1484 (2003) (avsnitt 7).

Följdmotionen

2002/03:U14 av Cecilia Wigström m.fl. (fp):

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening att regeringen med FN bör förhandla fram ett långsiktigt bidrag till MONUC från svensk sida samt, i avvaktan på sådana förhandlingar och riksdagens ställningstagande, förlänga det svenska bidraget till snabbinsatsstyrkan.

BILAGA 2

FN:s säkerhetsråds resolution 1484

United Nations

S/RES/1484 (2003)

Security Council

Distr.: General

30 May 2003

Resolution 1484 (2003)

**Adopted by the Security Council at its 4764th meeting, on
30 May 2003**

The Security Council,

Recalling its previous resolutions and statements by its President on the Democratic Republic of the Congo, in particular the statement of 16 May 2003 (S/PRST/2003/6),

Determined to promote the peace process at the national level, and in particular to facilitate the early establishment of an inclusive transitional government in the Democratic Republic of the Congo,

Expressing its utmost concern at the fighting and atrocities in Ituri, as well as the gravity of the humanitarian situation in the town of Bunia,

Reaffirming its full support for the political process initiated by the Ituri Pacification Commission, *calling* for its swift resumption and for the establishment of an effective inclusive security mechanism in this framework, to complement and support the existing Ituri Interim administration,

Recognizing the urgent need for a secure base to allow the full functioning of the institutions of the Ituri Interim Administration, and recognizing that the Engagement to Relaunch the Ituri pacification process, signed in Dar es Salaam on 16 May 2003, reaffirms the Ituri parties' commitment to the Ituri Interim Administration, and commits them to join a process of cantonment and demilitarization,

Commending the United Nations Organization Mission in the Democratic Republic of the Congo (MONUC) for its efforts in order to stabilize the situation in Bunia and to support the political process in Ituri, in particular the effective performance of its Uruguayan contingent deployed there, recognizing the need to support the work of MONUC in the field, and deploring attacks on MONUC and consequent loss of life,

Taking note of the request of the Secretary-General to the Council in his letter dated 15 May 2003 (S/2003/574) and *taking note also* of the support for this request expressed in the letter to the Secretary-General from the President of the Democratic Republic of the Congo and also by the Ituri parties on 16 May 2003 in Dar es Salaam, as well as the support expressed in the letters to the Secretary-General from the President of Rwanda and from the Minister of State for Foreign Affairs of Uganda, as requested by the Secretary-General, for the deployment of a multinational force in Bunia,

03-37768 (E)

0337768

S/RES/1484 (2003)

Determining that the situation in the Ituri region and in Bunia in particular constitutes a threat to the peace process in the Democratic Republic of the Congo and to the peace and security in the Great Lakes region,

Acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

1. *Authorizes* the deployment until 1 September 2003 of an Interim Emergency Multinational Force in Bunia in close coordination with MONUC, in particular its contingent currently deployed in the town, to contribute to the stabilization of the security conditions and the improvement of the humanitarian situation in Bunia, to ensure the protection of the airport, the internally displaced persons in the camps in Bunia and, if the situation requires it, to contribute to the safety of the civilian population, United Nations personnel and the humanitarian presence in the town;

2. *Stresses* that this Interim Emergency Multinational Force is to be deployed on a strictly temporary basis to allow the Secretary-General to reinforce MONUC's presence in Bunia and in this regard, authorizes the Secretary-General to deploy, within the overall authorized MONUC ceiling, of a reinforced United Nations presence to Bunia, and requests him to do so by mid-August 2003;

3. *Calls on* Member States to contribute personnel, equipment and other necessary financial and logistic resources to the multinational force and invites contributing Member States to inform the leadership of the force and the Secretary-General;

4. *Authorizes* the Member States participating in the Interim Emergency Multinational Force in Bunia to take all necessary measures to fulfil its mandate;

5. *Demands* that all the parties to the conflict in Ituri and in particular in Bunia cease hostilities immediately and reiterates that international humanitarian law must be respected, and that there will be no impunity for violators;

6. *Strongly condemns* the deliberate killing of unarmed MONUC personnel and staff of humanitarian organizations in Ituri and demands that the perpetrators be brought to justice;

7. *Demands* that all Congolese parties and all States in the Great Lakes region respect human rights, cooperate with the Interim Emergency Multinational Force and with MONUC in the stabilization of the situation in Bunia and provide assistance as appropriate, that they provide full freedom of movement to the Force, and that they refrain from any military activity or from any activity that could further destabilize the situation in Ituri, and in this regard, *demands also* the cessation of all support, in particular weapons and any other military materiel, to the armed groups and militias, and further demands that all Congolese parties and all States in the region actively prevent the supply of such support;

8. *Calls on* all Member States and in particular those in the Great Lakes region to provide all necessary support to facilitate the swift deployment in Bunia of the Interim Emergency Multinational Force;

9. *Requests* the leadership of the Interim Emergency Multinational Force in Bunia to report regularly to the Council through the Secretary-General, on the implementation of its mandate;

10. *Decides* to remain actively seized of the matter.

2